

VOORAF

Hoi lieve lezer,

Je zou kunnen zeggen dat ik in mijn leven twee keer viral ben gegaan. Eén keer in 2004, met mijn uitgelekte naaktfoto's, en één keer in 2021, met mijn artikel over die naaktfoto's, dat in februari 2021 in *Volkscrant Magazine*, de weekendbijlage van *de Volkscrant* verscheen. Die tweede keer beviel me een stuk beter – dat begrijp je wel. Het artikel ging heel Nederland en België door, trok zelfs de aandacht in Zweden en New York, en ik kreeg in de weken erna honderden mails en DM's van lezers. De meeste berichten ontving ik van volwassenen: ouders, docenten, psychologen, schooldirecteuren, pedagogen en seksuologen. Zelfs van de politie kreeg ik een bericht! Al die mensen zeiden eigenlijk hetzelfde: dankjewel voor het delen van dit belangrijke verhaal, en daarna: kan dit artikel vanaf nu ook worden besproken bij seksuele voorlichting op de middelbare school? Ze vroegen of ik er niet voor kon zorgen dat ook mensen die nú 16 jaar zijn (of 12 of 18) dit verhaal zouden lezen.

Ik vond dat een topidee, want het is leuk dat al die 50-jarige lezers van de krant mijn verhaal (en ideeën over sexting) nu weten, maar veel belangrijker vind ik het dat jij, je vrienden en vriendinnen en je klasgenoten dit lezen. Daarom heb ik het artikel in een nieuw jasje gegoten. Dit is 't geworden en het zit 'm als gegoten.

Het is een verhaal over mij, maar het gaat ook over jou: over jouw seksualiteit, jouw naaktfoto's (als je die hebt, natuurlijk) én die van je klasgenoten. Het gaat over consent, online misbruik, slutshaming, schaamte, schuld en tot slot: over sukkels en hoe je daarmee kunt dealen.

Dit boek is een spannende detective én een positief pleidooi voor een nieuwe manier van denken en praten over sexting en seksualiteit. Het staat vol ideeën en vragen die je met jezelf, je vrienden, of in de klas kunt bespreken. Als ik het voor het zeggen had, zou je nooit meer van iemand horen dat sexting gevaarlijk is en je er maar beter mee kunt stoppen. Dit boek is een aanmoediging om (als je daar zin in hebt) méér naaktfoto's te maken, je daar niet voor te schamen, en daders van sextingmisbruik en *exposing* erop aan te spreken en hen uitgebreid te shamen. En verder: iedereen lekker in z'n eigen naakte waarde laten.

Uitgeverij Blossom Books was gelukkig net zo enthousiast over deze missie als ikzelf, en daarom besloten we dat dit boek er moest gaan komen. Eén ding weet ik na mijn eigen ellendige ervaring heel erg zeker: échte verandering begint in jóúw hoofd, in jouw slaapkamer en bij jou op school. Samen kunnen we heel wat teweegbrengen. Het is tijd voor een nieuwe seksuele revolutie! Doe je mee?

Liefs,
Jantine

PS

Iedereen die in dit boek aan het woord komt is daarvan op de hoogte gebracht en heeft daarmee ingestemd. De namen en nicknames van sommige verdachten en daders in dit verhaal zijn om privacyredenen aangepast. Van één goodguy is ook de naam veranderd. Gewoon, omdat hij dat een leukere naam voor zichzelf vond. In boeken mag dat.

HOE MIJN ZOEKTOCHT BEGON

Het is zomaar een dinsdag in de zomer van 2020 als ik in een WhatsApp-gesprek met Marjolein, een oud-klasgenoot van de middelbare school, word herinnerd aan de dag dat mijn naaktfoto's de hele school door gingen. Ik bedoel niet herinnerd alsof ik het compleet was vergeten, of had verdrongen, maar ik denk er gewoon bijna nooit meer aan.

Het is gaan voelen als een verhaal van iemand anders, niet eentje waarin ik zelf de hoofdrol speel. Misschien komt het omdat ik de details ben vergeten, sommige dingen überhaupt nooit heb geweten, of misschien komt het door schaamte, schuldgevoel of niet meer zeker weten hoe het verhaal begon en daarna verderging. Was het in de examentijd, of al ver daarvoor? Wie wist ervan op school? Hoe gingen m'n klasgenoten ermee om? Het is een nogal rommelige herinnering.

Ik herinner me nog wel de website met daarop de foto's die ik voor een ex-vriendje had gemaakt. Ik herinner me het verzonnen interview waarin staat dat ik geniet van 'sperma slikken'. Ik herinner me het artikel op GeenStijl

en de ongevraagde commentaren op mijn borsten, hoofd en dijen. Ik herinner me Sylvie – zoveel grofgebekter dan ikzelf, en op het eerste gezicht ook heel veel zelfverzekerder – die de foto's printte om in de klas uit te delen. En wat ik me vooral herinner: mijn besluit om het klein te houden en snel te doen alsof er nooit iets was gebeurd.

Marjolein zegt dat ze er nog regelmatig aan denkt en stuurt me via WhatsApp een foto van haar dagboek waarin ze in 2004 beschreef hoe zij het toen ervoer. Ze biecht zeventien jaar later een beetje ongemakkelijk aan me op dat zij direct na het bekijken van mijn foto's de link doorstuurde naar een volgende klasgenoot. Het delen van haar dagboekpagina is denk ik uit schuldgevoel, om iets goed te maken. Ik krijg een inkijkje in haar leven en gedachten, in ruil voor haar inkijkje in mijn lijf toentertijd.

Ik ben in de war omdat het Marjolein meer dwars lijkt te zitten dan mijzelf. Waarom denkt zij er nog wel eens aan terug terwijl ik de helft al ben vergeten? Ik vertelde de afgelopen jaren wel eens over die foto's en GeenStijl aan nieuwe vrienden. Zo van: o ja, dat heb ik óók nog meegemaakt. Maar als ik andere slachtoffers van online seksueel misbruik op tv of in de krant voorbij zie komen, met hun tranen en hun trauma's, dan vergelijk ik mezelf niet met hen, maar met degene die de vragen stelt. De ánder interviewen, dat is de afgelopen tijd als journalist mijn rol geworden,

in plaats van die van het slachtoffer dat uitgehoord moet worden. Pas na het WhatsApp-gesprek begin ik vragen aan mezelf te stellen. Heb ik me nou eigenlijk geschaamd, of niet? Ben ik ooit wel boos geweest? Wat was mijn rol in dit verhaal? En die van de conrector die deed alsof het mijn eigen schuld was? Wie besloot mijn foto's te openbaren? Wat is het verhaal dat ik mezelf al die jaren heb verteld, en klopt dat eigenlijk wel?

Dat is hoe mijn zoektocht begon.

2004

Ik ben 16 jaar. Dit is hoe ik me het verhaal herinner.

Ik ben een introverte maar uitgesproken puber uit de Achterhoek. Ik heb een basisschooljuf als moeder, een IT'er als vader, twee jongere zusjes en een (heel grote, grijze) computer op mijn kamer, die er minstens vijf minuten over doet om verbinding met het internet te maken. Ik zit in havo 5. Op de zaterdagen ga ik naar de vooropleiding van de kunstacademie in Arnhem, want ik wil grafisch vormgever worden. Mijn vriendinnen en ik hebben een profiel op Cu2 – dat is nu een datingsite, maar destijds was het de Nederlandse voorloper van Instagram en Facebook en zelfs van Hyves, bijna prehistorisch dus. Na schooltijd hou ik vanachter m'n computer contact met de buitenwereld via mailtjes en de chatprogramma's MSN en IRC¹, waar ik héél veel uren doorbreng omdat WhatsApp nog niet bestaat.

Mijn klasgenoten en ik hebben een eigen telefoon, maar

1. MSN is eigenlijk gewoon WhatsApp op je computer, en IRC is een chatbox met openbare kanalen, waar je niet alleen met je vrienden maar ook tegen onbekenden aan kunt praten.

wel eentje waar we alleen maar mee kunnen bellen, sms-en en één spelletje spelen. Internetten kan alleen thuis, achter een pc, en lang niet iedereen die ik ken heeft er eentje op z'n eigen kamer. Sms'jes kosten 10 cent per bericht, bundels raken in die tijd nog op, en onze huistelefoon staat paraat voor urenlange gesprekken met vriendinnen. Ik kom dagelijks op het forum van scholieren.com, de website die toen ook al werd gebruikt om 'inspiratie' op te doen voor je boekverslag (kuch), en waar op dat moment zo'n tweehonderd jongeren uit heel Nederland lief en leed en onzin delen. Op school ben ik stil, maar op het internet durf ik van me te laten horen. Ik deel er mijn gedichten en pastelkrijttekeningen, ontwikkel mijn smaak en vind er een groep gelijkgestemde, vreemde, maar meestal lieve vogels, die langzaam een beetje als vrienden gaan voelen.

Mijn 17-jarige vriendje David woont in Amsterdam en ken ik van het forum. Net als Maarten, met wie ik vorige zomer wat had. Voor Maarten begin ik op mijn 15e met het maken van naaktfoto's met de zelfontspannerfunctie van de digitale camera van mijn vader. Maarten daagt me uit – hij stuurt me een foto van zijn behaarde jongenskont – en ik twijfel niet om erin mee te gaan. Seks is naast Harry Potter mijn grootste interesse, en het uitwisselen van naaktfoto's via e-mail en MSN wordt een belangrijk onderdeel van onze langeafstandsrelatie. Het is flirten, verleiden en een

warmhoudertje tot we elkaar het weekend erop eindelijk weer zien. Op school ben ik onzeker over de striae op mijn groeiende borsten en over mijn dijen die niet in de skinny jeans van mijn schoolvriendinnen passen, maar in mijn slaapkamer met hemelbed en lavalamp ken ik geen schaamte of verlegenheid. Seks is mijn vrijplaats. Als ik met mijn vriendje vrij, voel ik me mooi en zelfverzekerd. Mijn verlangens en mijn lijf ontdekken wordt een spel dat ik graag speel.



**HEB JIJ WEL EENS EEN NAAKTFOTO VAN
JEZELF GEMAAKT? HOE VOND JE DAT?**

FORUM

Op het scholierenforum, waar meiden en jongens elkaar advies vragen over schaamhaar, masturberen en piemelengte, bestaan vanaf eind 2003 de zogeheten gewaagde fototopics: een plek waar tieners hun pikante, halfblote selfies delen en elkaar vervolgens complimenteren. ‘Wow, mooie kont hoor nicolientjuhxx’ – zo een beetje. Een beetje een vreemd maar ook spannend spel waarbij we de grenzen van de anonimiteit en de verleiding proberen op te zoeken. Soms zijn de foto’s onherkenbaar, soms kennen we alleen elkaars nickname. Misschien maakt dat het juist